

Alik Akimaliyev

(1957)

Alik Akimaliyev, 1957 yılı Toktogul ilçesinin Ak-Çiy köyünde doğdu. 1985 yılı Kırgız Devlet Ulusal Üniversitesinin gazetecilik bölümünden mezun oldu.

"Bala Mışık (Yavru Kedi)" ve "Künöstüü Elet (Güneşli Göçebe)" kitapları yayımlandı. Yazar ve Gazeteciler Birliğinin üyesidir.

Şiirler

EKİ BÜRKÜT

Turmuş meni baladay etektedi,
Adam boluş körök deym. Cetet emi!
Eki caktan eki uluu boroon urat,
Eki bürküt talaşıp catat meni.
Ezelki kek, kumarga boy taşaşıp,
Eki bürküt talaşat, titat meni...
Eki bürküt oñgo da, solgo tartat,
Tebelenip tagdırım coldo catat.
Eki caktan eki uluu şamal ulup,
Eki bürküt talaşat, meni titat.
Asman-cerdi sapırgan kıyaldarı,
Alik degen bir akın oygo batat.
Kayda barsam?

Ne bolsom?

Kanday kılsam?...

Kabak tüyöm gaz, tütün, coldordo çañ.
Kak süzsömbü kayradan kamoktordu,
Kapkara tün, löñül kir, oylor tuman.
Üşküürünüp taysaşat cazmısına
Üç cüröktük süyüüdön ontoym, çıdaym.

Eki bürküt eki uluu süyüü çaçat,
Eki bürküt kök melcip, bet çapçışat.
Eki bürküt ölorçö kızganışat,
Eki bürküt aççeñgel tırmaktaşat.
Eki bürküt aylasız ötköndü oyloş,
Eki bürküt men menen lazzattaşat.

Eki urgaaçı koş bürküt, koldogula!
Kögüçköndöy konsoñor koldoruma.
Tüşünttünör turmuştun emne ekeninin,
Bar bolgula, bürküttör, bar bolgula!!!

VAZIYPA

Bir zaman kelet meni comok kılar,
Ar bir üy kitepterim konok kılar.
Beyitim beyitlerde catıp kalıp,
Ayagan köz çaş agar bulak sıñar...
Köralbas "Çala boldu, çol alık..." dep,
Pende dep kuran okuyt uyattuular.

Bir cıdar kelet meni kazal kılar,
Katkırıp coruktarım bazar kılar.
Turmuştun dal özündöy kaynasam deym,
Tuncurap turgum kelbeyt mazar sıñar.

İKİ KARTAL

Hayat beni çocuk gibi yakaladı,
İnsan olmak gerekir derim. Yeter artık!
İki taraftan iki büyük fırtına vurur,
İki kartal çekmek ister beni iki yana.
Eski öç, hırslara kapılarak,
İki kartal beni didikler...
İki kartal bir sağa bir sola çeker,
Ayakların altında, yolda yatar.
İki taraftan iki büyük fırtına vurur,
İki kartal çekmek ister beni iki yana.
Yeri göğü savuran hayalleri,
Alik adında bir şair düşünceye dalar.
Nereye gitsem?

Ne olsam?

Ne yapsam?...

Surat asarım gaz, duman, yollar tozlu.
İçkiye kaptırır mıyım tekrar kendimi,
Karanlık gece, gönlüm kirli, düşünceler dumanlı.
İç çekerek savaşır alın yazısıyla
Üç yürekli sevgiyle zorlanırım, dayanırım.

İki kartal iki yüce sevgi saçar,
İki kartal göklere yükselerek, çarpışır.
İki kartal çok kıskanır,
İki kartal aç pençeleriyle saldırır.
İki kartal çaresiz geçmişime bakıp,
İki kartal benimle haz alır.

İki dişi kartal, kollaşın!
Güvercinler gibi ellerime konun.
Anlattınız hayatın ne olduğunu,
Var olun, kartallar, var olun!!!

VAZİFE

Biz zaman gelir beni masal yapar,
Her bir ev kitaplarımı konuk eder:
Mezarım beyitlerde uzanır,
Gizlenen göz yaşları bir pınar gibi akar...
Çekemeyenler "Daha eksik oldu..." diye,
İnsan diye kuran okur namusular.

Bazı yıllar gelir, beni gazel yapar,
Kahkahayla yaptıklarımı hatırlarlar.
Hayatın ta kendisi geçip gitsem derim,
Sessiz kalmak istemem mezar gibi.

Kök asman kömkörülgön deñiz bolup,
Irlarım - uç, ak kuular, uç, ak kuular! Uç, ak kuular!...

Bir kündör kelet meni kubat kılar,
Zildi ket cuup, çerin cazıp cazat kumar.
Kıyamattan alıp ötü söz tapsam deym,
Kırgızım öz balam dep ızaat kılar.
Süyünüp süyüşkondör coluguşup,
Butuma köz çaş tögöt azaptuular.

Bir door kelet meni kanat kılar,
Sözdörüm köñöldördü adab kılar.
Altındı kumdan çaykap, otko eritkem,
Kaynagan poeziyam şarap sıñar.
Cılmayıp men silerdı karaym köktön.
Cıldızdı cerge tüşkön ataktuular!...

Ne tınım kelet ısmım dastan kılar,
Elesim kızıl marmar taştan turar.
Belgisiz kelerki muun urpaktarga,
Çaçıraym cıldızduu zor asman sıñar.
Daanışman dayınsızga oy cügürtüp,
A baldar periştedey kanat kılar.
Beş mancım beş kancarday kurçup cazgan,
Irımda million cürök kanap turar.

ÜÇ ADAM
Comok

Tee, ilgeri...
Şamal uñşup, kum uçup,
Çöölör kişin cep ketçüüdöy uluşup,
Karaktalıp erme çöldö
Üç adam
Kalgan eken kerbenden kol cuuşup.
Ayla kurup, çök tüşüşöt tınıp tim,
Çaar cılan, kara kurttar kıcıyt miñ,
Urandı şaar...
Uurtam suu çok kudukta,
Cumurtkanı bışırtçuday ısıyt Kün.
"Kaydan gana şaytan aydap men kelgem,
Kantıp çıgam kaldaygan bu keñ çöldön?
Ölüş kerek köp kıynalbay!" dep biri
Öñgöç katıp ökünüçtüü can bergen.
Ekinçisi tereñ batıp ubayga:
"El çaşagan cer bardır dep bu cayda".
Can dalbastap arı-berı cop izdep,
Mürt ketiptir ünü cetpey Kudayga.
Üçüncüsü kiyimi tıtık, aç arıp,
Ümütü küç!...
Çımırkanıp but talıp...
Cetti akırı gül cemiştüü ölkögö,
Calañ bir tüz bağıt menen bet alıp!
Bir uurtam suu - bir köz ırmem ömürdöy,
Bir oy kayrat, bir söz çıdam temirdey.
Kıynalıştan, işeniçten ile taap,
Adam, çaşa - sen özündön ceñilbey.

Mavi gök ters çevrilen deniz olup,
Şiirlerim uçun, ak kuğular, uçun, ak kuğular! Uçun
ak kuğular!..

Bazı günler gelir, beni güçlü kılar,
Zehri yıkayarak git, hevesini kandırarak.
Cehennemden geçirecek sözü bulsam derim,
Kırgız'ım, öz oğlum diye sevecektir.
Sevinip aşıklar karşılaşıp,
Ayağıma göz yaşlarını döker dertliler.

Bazı dönemler gelir, beni kanat yapar,
Sözlerim gönülleri şehir yapar.
Altını topraktan çıkarıp, ateşte eritirim,
Kaynayan şiirim şarap gibi.
Gülümseyerek ben sizlere bakarım gökten.
Yıldızı yere inen şöhretliler!...

Bazı anlar gelir ismimi destan yapar,
Heykelim kızıl mermer taşından yapılır.
Belirsiz gelecek kuşaklara,
Saçılırım yıldızlı büyük gökyüzü gibi.
Bilge belirsizliğe kafa yorup,
Çocuklar ise melek kanadı takar.
Beş parmağımla beş hançer keskinliğinde yazılan,
Şiirimde milyonlarca kalpler kanamaktadır.

ÜÇ İNSAN
Masal

Ta, eskiden...
Rüzgar uğuldayıp, kum uçup,
Çakallar insanı yiyecek gibi uluyup,
Soyulup uçsuz bucaksız çölde
Üç insan
Kalmışlar kervanlarından olup.
Çare tükenip, diz bükerler sonunda,
Alca yılan, kara kurtlar ile doluymuş,
Harabe şehir...
Bir damla bile su yok kuyuda,
Yumurtayı pişirecek derecede sıcak güneş.
"Şeytani nerelerden sürüp geldim,
Nasıl çıkarım bu uçsuz bucaksız çölden?
Çok eziyet çekmeden ölmek lazım!" der birisi
Çaresizlikten dert içinde can veren.
İkincisi derin dalıp düşünceye:
"İnsanların yaşadığı yer vardır buralarda".
Çırpınarak oradan buradan yol arayıp,
Sonunda ölmüş sesi ulaşmadan Allah'a.
Üçüncüsünün giyimi yırtık, acıkarak,
Ümidi büyük!..
Gayret edip ayaklarında derman yok...
Sonunda ulaştı çiçek açan yemişli ülkeye,
Sadece tek yöne ilerleyip!
Bir yudum su; bir anlık ömür gibi,
Bir düşünce gayret, bir söz demir gibi dayanıklı.
Zorluklardan, inanç ile şifa bulup,
İnsan, yaşa sen, kendine yenilmeden.